

Proscrișii din vid

Cerb extraterestru:

Când s-a născut soarele,

De atunci s-a refugiat

În acest plan cosmic.

Coaste se taie între ele.

Licheni îi ies din coarne.

Ochii săi sunt găuri negre.

Își macină a lui istorie.

Stranie-oroare artificială:

'Fată, nu poți dovedi

Că nu ești un robot?

Căci colegii șușotesc.'

Fire de cupru o sugrumă,

Dar crede că în maturitate

Își va găsi libertatea,

Deci își trăiește neviața.

Marinar cu cap de lampă:

Înalt ca stâlpul, vede foc

Intr-un flacon, altfel e orb.

Iarna e cuprins de arsuri.

Navighează către poli,

Și se împrietenește-n cârciumi

Cu bărbați cu cap din carne,

Primind oferte uneori.

Demon cu unghii cioplite:

Pielea roșie, coarne gri,

Cearcăne și contuzii

Ce îi acoperă vârsta.

Veghează cu arip...

Natură

Calc pe pietrele cizelate, îngrămămate.
Simt o adiere, apoi vânt puternic.
Le zâmbesc sânzienelor, dinți ca ofrande.
Aud scârțâitul ce răsună din tunele.

Răcoarea îmi dă piele de găină,
Și mă uit la necunoscuți ce se plimbă.

Metrou Bucureștean, cu inima de alamă,
Cum te plimbi, așteptându-ți nervos prada.
Cum citești mesaje și reclame înrămate,
Cum te simți când necunoscuți-ncep să râdă.

Și la fel, acum știu că-s în natură,
Cum vizuinele de bursuc sunt natură.

Căci plămânii mei se umplă lent cu aer.
Oasele mele sunt făcute din pământ
Pe care-l simt sub picioare ce le-ncaier.
Când necunoscuții intră, într-un rând.

Ca lumânările ce ghidează ursitoare,
Focul înălbește stația, aproape grijuliu.
Mă gândesc că sunt în natură, chiar la mare,
Râd, și iau loc în metroul viu.

Vină

Am păstrat o ricșă
Cu roți ruginite, de fier.
Dacă o puteam cârmui,
Ar însemna că aveam putere.

Atunci nu doar ar fi fost acolo
Fără rost, bolovani ce tu
Mi i-ai aruncat în drum,
Ce m-au umplut de vânățăi.

Nu o puteam cârmui.
Eram copil, tu nu erai.
Plâng, mă trezesc tremurând,
E un cancer mult prea lent.

Am ochi prinși pe drumul din spate,
Neajutorat, de patru ani,
Și nu o să se termine vreodată.
Am acceptat-o!

Mă simt mai bine acum,
Ca "adolescent sensibil",
Decât mă simțeam vreodată
Ca "copil inocent".

Și nu pot cârmui, dar pot
Să o las în drum, și să alerg.
Acum îți zic, din adâncul inimii,
Nu regret că nu te-am iubit.

Eu sunt!

Nu mai este film de artă,
Este un documentar.
Vorbele lui-s sticlă spartă,
Și din scaunul meu sar!

Dintre herghelii de miezi,
Brusc cred că nu doar eu știu
Cum este să nu te vezi
Pe ecranul argintiu.

Alții vor să fii o trestie,
Să te țese după plac.
Vor s-acoperi orice soare
Ce luminează copaci.

Doar atunci îți poți da seama,
Când te vezi în alți copii.
Lacul te poate-îneca dar
Pozele te-or oglindi.

Dacă norii lent ar trece
Ai vedea, și-atunci ai ști
Câte lucruri poți alege:
Cine ești, cine vei fi.

Eu sunt bocanci și parfum,
Eu sunt soloul de bass.
Eu merg pe propriul meu drum
Căci mantoul mi l-am tras.

Noi ne definim prin alții,
Și doresc să fiu un alt.
Descopere-te prin mine.
Eu din scaun vreau să salți!

pietrele de alaun

lalele albe se-nchină
ca liane din ruine
cătore un băiat din Olt
atât de mândru de sine.

ca un scalpel taie-n tine
pietrele de alaun.
le sfărâmă pentru sare,
doar și el e-un cuțit bun.

păr albastru-de-păun,
soarele-l eliberează.
cerul negru îl propagă,
zâmbetul său fiind rază.

are un tatuaj, o fază
ce și-a marcat-o cu ac.
sună în leneș chef de viață
ca o rană, ca un fleac.

dar știi că-i un singur leac
la el, pentru subordonare.
"nu o să-l mai vezi vreodată."
îl aștept și sfărâm sare.

n-o să-l lase la înrolare.